GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

A. O. 20.

J. W. K.
Olof Östergren
15/6 42

EKO

POETISKA FÖRSÖK

AF

ANDERS NORDENBERG

LUND
GLEERUPSKA UNIVERSITETSBOKHANDELN
1884

Pris 1 krona

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEÅ

Östergren

11738

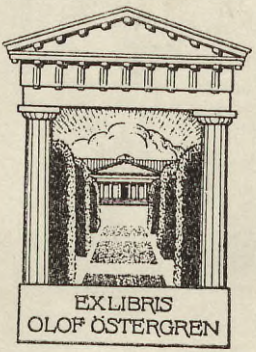

POETISKA FÖRSÖK.

0. 20

EKO

POETISKA FÖRSÖK

AF

ANDERS NORDENBERG

LUND
GLEERUPSKA UNIVERSITETSBOKHANDELN
1884.

Lund, Fr. Berlings Boktryckeri och Stilgjuteri, 1884.

Innehåll:

	Sid.
Mitt barndomshem	9.
Sommarmorgon	11.
Flickan och strömkarlen	13.
Vid slåttern	15.
Skogsbäcken	17.
Vinterqväll	19.
Mitt hem	21.
Barndomsminnen	23.
Lundagård	27.
Det är vår! det är vår!	30.
Vallgossen	32.
Sippan	34.
Till fosterlandet	36.
Vårbäcken	38.
Källan i skogen	40.
Till lärkan	42.
Sommarnatt	44.
Se glad ut!	46.
Till flyttfoglarne	49.
Hvad är vårt lif?	52.
Jag mins	54.
Till en ung pessimist	56.
Förnöjsamhet	59.
Fyrtornet	61.
Tro!	63.
I en minnesbok	64.

1872—1874.

Mitt barndomshem.

Det var en tid, hvars dagar äro flydda,
Men i mitt minne än den dröjer qvar,
Då uti skogen stod en liten hydda,
Der jag tillbragt min korta barndoms dar;
Der väcktes i mitt bröst för första gången
Beundran för naturen och för sången.

Och der jag lefde nästan skild från verlden,
Derför blef enslighet min bäste vän.
Nu, fastän skild långt bort från fosterhärden
För länge sedan, dock jag minnes än
Hur lycklig då jag var och glad som ingen,
Så trofast sluten uti syskonringen.

När sångarskaran sjöng i trädens kronor,
Och blomman nickade vid källans rand,
Då flög min tanke hän mot drömda zoner
I fantasiens obekanta land.
Och mången qväll jag trott mig höra necken
Sin harpa slå uti den klara bäcken.

Så kom en tid, då glädjens engel flydde
Från mig i hyddans undangömda dal.
När dagen sjönk och när han åter grydde,
Ej mer, som förr, han fröjder utan tal
Mig skänkte; snart jag mina lekar glömde:
Hvad bäst jag egde, jordens sköte gömde.

Nu hyddan är ej mera till att finna,
Och skogen sköflad är se'n många år.
Ej bäcken höres mer så muntert rinna
Som förr en gång ibland dess täta snår.
Men som ett kärt, om också bleknadt, minne,
Står barndomshemmet ständigt för mitt sinne.

Sommarmorgon.

En morgonstund, så frisk och sval,
I grönklädd lund jag satt.
Och då och då en näktergal
Sin raska drill i bok och al
Slog känslofullt och gladt.

Den ystra bäcken sjöng så glad
Sin sekelgamla sång
Och stänkte skum på blommans blad,
När djerft han ilade åstad
Framåt med muntra språng.

Och uti högrest furas topp
Ljöd morgonvindens sus.
Hvar blomma öppnade sin knopp
Och slog, nymornad, ögat opp,
Att skåda dagens ljus.

Ur morgonrodna'ns gyllne sköt
Steg solen upp, och snart
Den strålglans, hon kring nejden göt,
Igenom morgondimman bröt,
Som skingrar sig med fart.

Hur skön ändå en morgon är
I frisk, nylöfvad skog! —
Men solen steg allt mer och mer;
Jag fick ej längre dröja der,
Ty arbetstimmen slog.

Flickan och strömkarlen.

(Saga.)

Re'n dagens äflan slutad var.
Uti den sena qvällen
Augustimånen, mild och klar,
Som skred på himlapellen,
Sitt rika silfverskimmer göt
På strömmen, som i dalen flöt.

En flicka kom då till den spång,
Som öfver strömmen förde;
Men plötsligt hejdar hon sin gång
Och stannar, ty hon hörde
Ur vågens djup en ton så klar,
Så ren, så skön, så underbar.

Beundrande den melodi,
Som ljöd i sommarnatten,
Hon blickar längtansfullt uti
Den djupa strömmens vatten,
I hopp att äfven skåda få
Den, som förtjuste henne så.

Allt mer och mer på toner rik
Ur månlyst bölja höres
Nu den förtrollande musik.
Och vassen sakta röres
Af vestanvindens lätta flägt,
Den tysta nattens andedrägt.

Kring nejden lägrar sig allt mer
En genomskinlig dimma.
Och strax invid sig snart hon ser
I nattens sena timma
Hur rundt omkring på ängen gå
I ringdans tusen elfvor små.

Men plötsligt hörde hon sitt namn
Ur djupets dunkla sköte
Och störtar sig i böljans famn
Den kallande till möte.
Nu som en neckros än hon står
I strömmens våg från år till år.

Vid slåttern.

Julisolen visar sig i öster.
Muntra röster
Höras borta ifrån ängen, der
Slåtterfolket nu är samladt redan.
Gräset fällas skall i dag, emedan
Tiden inne är.

Truppen ordnar sig, och hela raden
Utåt maden
Skrider fram emot ett utsedt mål.
Redan uppå afstånd tydligt höres
Hur i takt igenom gräset föres
Lätt det blanka stål.

Gräset plötsligt rycker till och faller.
Daggkristaller
Hänga dallrande på hvarje strå.
Blomstren öppna sina slutna skålar,
När den klara morgonsolens strålar
Falla deruppå.

Vinden susar lätt i trädens toppar.
Ekorrn hoppar
Vigt från gren till gren med lätta språng.
Dufvor kuttra, och på snabba vingar
Jublande mot skyn sig lärkan svingar
Under glädtig sång.

Raskt går slåttern, fast hur solen bränner,
Re'n man känner.
Daggen snart försvinner mer och mer,
Torrt blir gräset, vajande för vinden.
Och på den af solen brynta kinden
Lackar svetten ner.

Dock, af dem, som arbetet utföra,
Får man höra
Mindre knot än munterhet och skämt.
Utaf alla landtlifvets idrotter,
Som jag känner, är också en slåtter
Trefligast bestämdt.

Skogsbäcken.

Lilla bäck, som muntert far
Fram emellan nakna klippor,
Mins du än de flydda dar,
Då du sjöng för skogens sippor?

Blomman speglar icke sig
Mera i din klara yta;
Nej, sin graf hon fann i dig,
När höststormen börjat ryta.

Likväl du med ystra språng
Ilar genom skogens dalar,
Fast ej mera på din sång
Svara vårens näktergalar.

Månget gulnadt blad du tar
Med dig på den långa färden.
Ingen ro du på dig har,
Du vill blott framåt i verlden.

Sjung! ty snart du blifver tyst,
När den kalla nordanflägten,
Muntra bäck, en gång dig kysst,
Och du höljs i vinterdrägten.

Vinterqväll.

Huru skön är ej vår höga Nord
I den tysta, klara vinterqvällen,
Då hvar stjerna ner från himlapellen
Blickar på den silfverhvita jord!

Nordan susar lätt i furans topp,
Der mot skyn hon höjer stolt sin krona.
Ingen bäck hörs mer i qvällen tona,
Sedan vintern hejdat har dess lopp.

Månen upp ur österns portar kör,
Mild och leende sin glans han breder
Öfver snöbetäckta nejden neder,
Hvilkens lif ej vinterns köld förstör.

Karlavagnen, rullande i skyn,
På sin bana fram i kretslopp skrider,
Visar vandraren hvad natten lider.
Norrsken flammar upp från polens bryn.

Längtar du till Söderns paradis,
Till en evig sommars varma zoner;
Lyssna då till forsens yra toner,
När han högstämd sjunger Nordens pris!

Mitt hem.

I enslig bygd, hvarest från fjellen
I fjerran dånar forsens fall,
Och trasten tager upp i qvällen
Sin raska sång i björk och tall;
Inunder lindars lätta sus,
Der står mitt eget lilla hus.

Det är så skönt, vid lyrans toner
Att företa en «flygt» ibland
Till långt aflägsna regioner
I barndomsedens sköna land,
Och sola sig uti dess ljus
Uti mitt eget lilla hus.

Ej någon der min frihet kränker,
Mig rör ej lifvets tomma flärd.
Jag lefver skild från verldens ränker,
Nöjd och belåten med min verld.
Ej tadlets stormars vilda brus
Når till mitt eget lilla hus.

När aftonsolen sjunker neder,
Och mörkret börjar falla på,
Jag skyndar, medan qväll sig breder,
Till hemmet, att till hvila gå;
Och somnar, söfd af sällhetsrus,
Uti mitt eget lilla hus.

Barndomsminnen.

Jag minnes än från flydda dar
En kort och lycklig tid, som var
Så full af hopp och frid;
Då lifvets himmel jemt var klar,
Jag hade mor, jag hade far:
Min glada barndomstid.

I skogen invid mossig häll,
Der stod min faders lilla tjäll
I dalens lugna sköt.
Der har jag tillbragt lifvets vår;
Jag minnes än som från i går
Hur härligt den förflöt.

I hopp att necken höra få,
Jag lyssnade så ofta då
Till strida elfvens brus,
När uti stilla sommarqväll
Jag hänryckt satt på klippig häll,
Belyst af månens ljus.

Och med kamrater deltog jag
I sång och lek hvar enda dag,
När sommarn kommen var.
Vi bundo blomsterkransar små
Och smultron plockade också,
Som skänktes mor och far.

I skogen öfver dal och höjd
Vi foro fram i yster fröjd,
När uti glada led
Vi lekte «sista paret ut!»
Och timme flydde som minut,
Tills qvällens sol gick ned.

Men, leken den tog hastigt slut.
Vi måste snart i verlden ut,
Då bröts vårt muntra lag.
Dock, städse för min tanke står
Min flydda, glada barndomsvår
Ännu för hvarje dag.

1875—1884.

Lundagård.

Nyss solen ingått uti vestersalar,
Se'n hon fullbordat dagens vandringslopp.
Sig dimman lagt på höjder och i dalar,
Och månen utur österns portar opp
I sommarqvällen sågs på fästet skrida
Och sina strålar öfver nejden sprida.

Allt var så stilla, ej en susning hördes
Af vestanvinden uti löfvad gren.
Och utaf dagens buller jag ej stördes
Nu mera, då jag satt i månens sken,
Der Lundagård, den gamla, minnesrika,
Sig reser stolt, men anspråkslös tillika.

Inunder dessa sekelgamla kronor,
Som trotsat stormarne från år till år,
Ha sångens glada, ungdomsfriska toner
Så ofta klingat uti nyfödd vår.

Och kärleken, som detta ställe väckte,
Har gått i arf från slägte och till slägte.

Bredvid sin harpa, prydd med lagerkransen,
Liksom uti inspirationens stund,
Stod Sveas skald, belyst af månskensglansen,
Och skref, må hända «Minnena från Lund».
Ty Gerda sofver än, tills sol sig höjer,
Och Axel Hvide än i berget dröjer.

Hvem älskar ej de ställen, hvilka bära
Hans namn, och denna tid, så full af glans,
Så rik på snille, ryktbarhet och ära
I diktens verld, en tid, som nämnes hans.
Då, sedan klangen utaf svenska svärden
Dött bort, den svenska sången gick kring verlden.

Du, sköna Lundagård, det bästa smycke,
Som Alma Mater Carolina fått,
Af ungdomsskaran kring dig eger tycke:
Du åldras ej, nej du föryngras blott.
Så har det varit, och i dar, som stunda,
Det skall nog icke blifva annorlunda.

När bleka månen blickar ner från pellen,
Och höstens vind far öfver Lundagård,
Man här skall samlas i oktoberqvällen,
Som förr, kring skaldekungens minnesvård,
Att till den höges sköna drapa lyssna.
Och «dvärgalåten» skall omsider tystna.

Det är vår! det är vår!

Det är vår! det är vår! sorlar bäcken och far
Mellan stränder af blommande vifvor.
Nu hans boja är löst och hans stämma är klar
Och han sjunger så gladt, när sitt afsked han tar
Utaf vinterens smältande drifvor.

Det är vår! det är vår! strålar solen och ser
Från den molnfria, blåa azuren
Huru jorden i prunkande fägring sig ter
När med värmande blickar hon lif åter ger
Åt den slumrande, öde naturen.

Det är vår! det är vår! jublar lärkan så glad,
När mot blånande rymder hon ilar
Under klingande sång uti vårsolens bad
Öfver fältet, der, gömd ibland blommor och blad,
Hennes maka i nästet tryggt hvilar.

Det är vår! det är vår! sjunger ynglingen, yr
Utaf fröjd och med kinder i lågor.
Djerft han farorna trotsar, han hindren ej skyr,
När mot osedda målet sin kosa han styr
Öfver verldshafvets svallande vågor.

Det är vår! det är vår! säger sjuklingen matt,
Och hans bröst åter lättare andas.
När i kammaren in solen blickar så gladt,
Lifvas hoppet på nytt, och han gläder sig att
Än en gång se att vårdagen randas.

Vallgossen.

Där uti öster sig solen höjer
Och strålar varmt öfver berg och dal,
Än medan daggen på gräset dröjer
Och morgonluften är frisk och sval;
Jag med min hjord utaf får och getter
Mig uti språngmarsch mot skogen sätter.

Den känner ej rätt naturens fröjder,
Som tror att lifvet är tråkigt här.
Här är så skönt: uppå skogens höjder,
Der växa blommor och röda bär;
Der blommar lönnen, der blommar linden,
Der blomma rosor på friska kinden.

Här sjunger trasten i sommarqvällen,
Här gungar örnen i furans topp.
Här störtar bäcken sig utför hällen
Så glad och yster med djerfva hopp.
Jag bygger qvarnar uti hans vatten
Och plockar smultron i slitna hatten.

Men när det sedan mot qvällen lider,
Och solen sjunker bak skogen ner,
Och, efter hand som hon nedåt skrider,
Sig dunklet breder allt mer och mer;
Då för jag åter min hjord till samman
Och tågar hemåt med fröjd och gamman.

Väl är det sant, att ej någon finnes,
Hvars hjerta för mig af kärlek slår.
Min far och mor, hvilka knappt jag minnes,
Jag miste i mina barnaår.
Dock är jag glad, ty ej nöd jag lider;
Och stor jag blir väl en gång omsider.

Sippan.

Du, blyga sippa, uti skogen höjer
Ur vårgrön mossa re'n din späda knopp;
Fast drifvan än bland trädens stammar dröjer,
Och bäcken nyss har tagit sången opp.

Men nordanvinden ännu vresigt ryter
Och blåser kyligt genom skogens snår.
Din lilla stängel kanske snart han bryter,
Då vårens sol du sjelf ej skåda får.

Uti sin slummer än naturen hvilar.
Och när omsider vintern flytt till slut,
Om du ock undgått stormens kalla ilar,
Har du väl ändå redan blommat ut.

När helst du, lilla blomma, än framträder
Uti din enkla drägt, är du mig kär.
Som förr så ofta, du ännu mig gläder
Hvar gång du vårens helsning till oss bär.

Till fosterlandet.

O, Svea, som så länge hvilat
På lagrar, dem du fordom skar,
Utaf ditt rykte, som har ilat
Kring verlden, du blott minnet har!
Glöm dock, när du förgäter det,
Ej också din sjelfständighet!

Än stå ju dina gamla fjellar,
Som förr, kring våra fäders bygd.
Än vittna runbeprydda hällar
Om deras mandom, deras dygd.
Och än påminner forsens språng
Om deras vilda berserksgång.

Som fordom uti halmtäckt hydda
Du fostrar mången kämpe än,
Som skall en gång din frihet skydda,
Om någon skulle hota den.
Och jern fins än i grufvans schakt,
Att krossa tyranniets magt.

Vårt land, du sagorika, sköna!
Du, när du vänligt mot oss ler
Uti din sommarmantel gröna,
När du i vinterns dok dig ter;
När höstens gula drägt du bär,
Af dina söner älskadt är.

Om en gång krigets åskor ljunga
Och hotfullt närma sig vårt land,
Skall åter nordisk drake gunga
På mörkblå våg till oväns strand.
Och ryktet om vårt Svea då
Skall än en gång kring verlden gå.

Vårbäcken.

Bland skogarnes klippor
Jag sjungande går
Min bana framåt, glad och munter i hågen.
Och blommande sippor
Bland buskar och snår
Längs stränderna utmed sig spegla i vågen.

Och tallarna äfven
Så resliga stå
Och skåda hit ned från de stupande fjellen.
I vajande säfven
Hörs strömkarlen slå
Sin strängade harpa i månljusa qvällen.

När tonerna klinga
Vid månskenets glans
Förtrollande skönt ifrån gyllene strängen,
Små elfvorna svinga
Så lätta i dans
Omkring på den grönskande, daggiga ängen.

Och lätt utför hällen
Med dristiga språng
Och skummande våg uti djupet jag hoppar.
I vårljumma qvällen
Hörs foglarnes sång
Skönt klinga från björkarnas löfvade toppar.

I verldshafvets gömma
Mitt ursprung jag har,
Dit längtar jag ock, då mitt fängsel jag brutit.
Der skall jag ej glömma
De lyckliga dar,
Då jag i de nordiske dalarne flutit.

Källan i skogen.

Du, klara källa, som ur djupet tömmer
Din rika skatt, som ännu aldrig tröt;
Så månget minne än åt mig du gömmer
Från barndomstiden, som så fort förflöt.

Jag satt så ofta uti sommarqvällen
Som barn och lekte vid din brädd och såg
Hur sorlande utför den branta hällen
Ditt friska flöde for med skummig våg.

Och stundom såg jag i din klara spegel,
När solens glans föll uppå fjellets stup,
Hur himlens skyar liksom hvita segel
Framskredo sakta i ditt bråda djup.

Ur outtömlig åder ständigt qväller
Din svala bölja, som ej röres opp
Af stormarne, och hejdas icke heller
Af vinterkylan i sitt fria lopp.

Du, lilla källa, än jag gerna dröjer
Hos dig en stund, när jag dig träffar på.
Ditt glada joller ännu mig förnöjer,
Ditt språk jag i min barndom lärt förstå.

Till lärkan.

Välkommen åter, Nordens älskarinna!
Du länge nog har varit saknad här.
Nu vinterkylan skall väl snart försvinna,
Ty vårens förebud du ändå är.

Men än står skogen klädd i vinterslöja
Och skakas utaf snöstorm då och då.
Och det skall kanske ännu länge dröja,
Förr än sin gröna drägt han tar uppå.

Väl solen stundom mildt från fästet blickar,
Snart frigörs böljan väl ifrån sitt tvång;
Men vinterns drottning på en likduk stickar,
Att svepa jorden i ännu en gång.

Hvi kommer du så tidigt då till Norden
Igen? Att vintern ännu herskar här,
Du inser nog, ty frusen ligger jorden,
Och luften ännu kall och bister är.

Du kan nog ej ditt fosterland försaka
För andra länder längre söderut.
Och derför kommer du hit upp till baka
Långt innan ännu vintern tagit slut.

Ja, var välkommen, glada sångarinna!
Din sång oss ändå gläder allra mest.
Och må du städse frid och trefnad finna
På våra fält, tills du far bort härnäst!

Sommarnatt.

Nyss sol gått ned. Utöfver land och vatten
Lätt breder sig den ljumma sommarnatten.
På solvarm mark den svala daggen faller
Och på hvart grässtrå bildar små kristaller.

Och dagens äflan, arbete och oro
Ha lemnats, liksom om de glömda voro.
Hvart än man ser, blott fridfull stillhet råder,
Men lifvet rörs i hvar naturens åder.

I frodig vårsäd rastlöst fram och åter
Kornknarren irrar; sträft, entonigt låter
Hans röst allt jemt. Men fram mot midnattsstunden
Hörs trastens drill emellanåt i lunden.

Der skogens bäck sig slingrar fram i dalen,
Så gladt och högljudt sjunger näktergalen.
På lif och känsla och variationer
Så rika klinga sångens rena toner.

Uti den djupblå etern månen skrider,
Sitt matta sken han öfver jorden sprider.
Och återglansen utaf solens strålar
I purpur norra himlaranden målar.

Snart dagen gryr på nytt igen, ty solen
En genväg tagit öfver norra polen.
Allt mer och mer sig föremålen röja
Igenom morgondimmans lätta slöja.

Se glad ut!

Se glad ut, min vän, hur än lyckans gudinna
Emot dig uppträder på rullande klot!
Om pröfningens stunder du än skulle finna
Ibland något svåra, tag nöjd dem emot!
Hvad hjelper det väl att sig ständigt beklaga,
Att suckande gå både tidigt och sent.
Och ödet är väl mest en uppdiktad saga;
Att skylla på det, är ju derför gement.

Se glad ut! om också ditt hjerta vill blöda
Ibland, då det såras en smula för hårdt.
Vårt lif är väl fullt utaf oro och möda,
Men vägen till målet är ändå så kort.

Om lyckan än ej har till öfverflöd skänkt dig
Utaf sina håfvor, så gläd dig ändå!
Ej någonting bättre du kan hafva tänkt dig
Än att på humöret allt jemt kunna rå.

Fastän du får se huru välden och troner
Omstörtas af tidens framilande flod,
Hur menskorna slagtas uti millioner,
Och strömmar utgjutas af tårar och blod;
Se glad ut! ty det är ej menskan, som skattas
Så ringa som det väl kan synas ibland.
Nej, det är helt enkelt förnuftet, som fattas;
Och detta infinner sig nog efter hand.

Se glad ut! Just knuten är det här i lifvet,
Att kunna i härnad mot sorgerna dra.
Och ingenting annat blir menniskan gifvet
Än det, som hon sjelfmant vill komma och ta.
Drick helsa ur glädjens uppfriskande källa!
Det stärker ditt sinne och lifvar din håg.
Kristallklar och ren nog hon finnes framvälla,
Vi grumla blott sjelfve så gerna dess våg.

Se glad ut, om krafterna än vilja svika
Ibland, om din uppgift du finner för svår!
Om målet, mot hvilket du går, tyckes vika,
Se till framför allt att ej hoppet förgår!
Ditt öde, på hvilket så ofta du klagar,
Sitt ursprung väl eger ändå i ditt bröst.
Mins det i olyckans och pröfningens dagar,
Och dagtinga icke med samvetets röst!

Till flyttfoglarne.

Hvi längten I åter från fädernejorden,
När sommaren börjar att nalkas sin graf?
Hvi längten I åter till baka från Norden
Till länderna bortom de stormiga haf?
I värnlösa små, som nu bort från oss tågen,
Hvem visar er väg öfver brusande vågen?

Hvad sökten I här vid den kyliga polen
I snöklädda nejder med norrsken uppå?
Är icke ändå mera strålande solen
I söder, är himlen ej der mera blå?
Och klinga ej tonerna der mera sköna
I lundarne, hvilka beständigt stå gröna?

När vårsolen kom på sin molnfria bana
Och väckte naturen, den slumrande, opp,
Och bäckarne foro, af urgammal vana,
Från bojorna lösta, i yrande lopp

Så gladt mot sitt ursprung, den glittrande fjärden,
Då kommen I hit från den luftiga färden.

Snart hördes från skogarnes grönklädda kronor
Er jublande sång, som så hastigt tog slut,
De välkända, glada och vårfriska toner,
Till hvilka vi lyssnat så ofta förut.
Vi skyndade alla ur «qvalmiga nästen»,
Att fira med eder uppståndelsefesten.

Men solen mot söder allt mera sig sänker,
Naturen aftynar, se'n sommarn försvann.
Nu höstnatten rimfrost i dalarne stänker,
Och blommorna nicka farväl åt hvarann.
Och tegarne blekna och skogarne gulna,
När nätterna börja bli långa och kulna.

Nu samlens I derför i talrika skaror,
Se'n I långt förut slutat upp med er sång,
Och trotsande alla er mötande faror,
I början en resa så farlig och lång.
Nu åter farväl utaf Norden I tagen
Och bort till de sydliga länderna dragen.

Men en gång härnäst, när sig vårsolen tänder,
Och vågorna bryta sitt tryckande band,
I kommen väl åter till hemlandets stränder,
Till Norden, ert älskade fädernesland.
När jag då på nytt hör er vingarne skaka,
Jag helsar er trefalt välkomna till baka.

Hvad är vårt lif?

Hvad är vårt lif? Det är en flod, som far
Bland tidens klippor och oss med sig tar
Till lifvets mål, den tysta, mörka graf,
Och faller ut i evighetens haf.

Hvad är vårt lif? Ett moln, som här man ser
Af vinden jagas, tills det syns ej mer;
En hägring, som man ännu alltid såg
En liten stund blott uti tidens våg.

Hvad är vårt lif? Det är ett stormigt haf;
Och mången seglare går der i qvaf,
När vredgad våg mot bräckta skeppet slår,
Och hoppets fyrbåk långt i fjerran står.

Hvad är vårt lif? En strid, der hvarje dag
Det både segrar ges och nederlag;
Der oss ej lemnas någon säker fred,
Förr'n vi en gång lagt våra vapen ned.

Hvad är vårt lif? En daggens silfvertår,
Som glittrar uti Floras gröna hår,
Tills dagens drottning fram sin strålvagn kör,
Då silfvertåren torkas bort och dör.

Hvad är vårt lif? En gåta, tydd först då,
När lifvets aftonskuggor falla på.
Och när man då till slut fått saken klar,
Blir hufvudsumman att det möda var.

Hvad är vårt lif? Det är en skolgång blott;
Och när vi igenom sista klassen gått,
Vi afgå med betyg om mogenhet
Till evighetens universitet.

Jag mins.

Jag mins uti min lefnads arlastunder
En tid, då lifvet var för mig en lek;
Då intet framtidshopp ännu gått under,
Och främmande för mig var verldens svek;
Då modersfamnen, hvarur snart jag rycktes,
Min tillflykt var, der städse tröst jag fann;
Om någon gång jag utaf smärta trycktes,
Der ur mitt sinne den så lätt försvann.

Jag mins en hydda uti skogens gömma
Bland höga björkar och med torftak på,
Der jag som barn hvar dag fick ostörd drömma,
Fick följa bäcken bort mot insjö blå.
När sedan dagen farit sina färde,
Och stjernor tändes uti djupblå sfer,
Jag sprang till mor, som på sitt knä mig lärde
Att känna «Gud, som hafver barnen kär».

Jag mins en liten krets utaf kamrater,
Som mangrant samlades så mången gång
Till glada upptåg och till raska dater
I ystra lekar under munter sång.
Än lifvets gåta uti barnets hjerta
Låg innesluten liksom blom i knopp.
Vi kände då så föga sorg och smärta,
Men desto mera glädje, frid och hopp.

Jag mins ännu den glada barndomstiden,
En vårdkas, hvilken lyser år från år
Med samma glans, en offerprest åt friden,
Som uti minnets vigda tempel står.
Ja, när bekymrens moln sig kring mig lägra,
Och hjertat täres under lifvets strid;
Hur vänligt då de flydda minnen hägra
I sköna bilder från min barndomstid!

Till en ung pessimist.

Hvi suckar du? I lifvets vår
Är du ju dock, min vän.
Hvi torkar du en sorgens tår
Och fäller en igen?
Hvad bor inom ditt qvalda bröst,
Som trycker sinnet så?
Ack, tro mig, lifvets kulna höst,
Den kommer nog ändå.

Kan du ej se hur allting ler
Mot dig i hoppets färg,
Fast glädjens sol ibland går ner
Bakom bekymrens berg?
Gack modigt fram din väg, och lär
Af hvad du röna fått!
En olöst gåta endast är
Vårt lif, tills det förgått.

Det kan ju gerna ej slå fel,
Så vidt som jag förstår,
Att man till en betydlig del
På ödets nycker rår.
Hvar svårighet, om än så stor,
Grip bara hoppfullt an!
Det hjelper mer än mången tror,
Att göra hvad man kan.

När störtsjön mot din farkost slår,
Och vinden motig käns,
Och knappt din trötta arm förmår
Att hålla skutan läns;
Om man då förolyckad tror
Dig uppå tidens elf,
Hvad gör väl också det, min bror,
Blott du ej tror det sjelf.

Gack ut blott i naturens verld
Och se hvad lif der rår!
Hör lärkan på sin himmelsfärd,
Hur glad hon drillen slår!

Se huru bäcken, yr och fri,
Igenom dalen far!
Hans våg dig skåda sjelf uti,
Men — då ej gråtögd var!

Du klagar: «Lifvets börda käns
Så tung att bära på».
Ack, vid vår korta lefnads gräns
Vi henne lägga få.
Och bortom tidens ocean,
Som du ju redan vet,
Der ligger hoppets Kanaan;
Glöm framför allt ej det!

Förnöjsamhet.

Att lifvets sanna lycka finna,
Så mången äflas, som man vet,
Men torde dervid ej besinna
Att den är just förnöjsamhet.

Den säkert ej skall fåfängt leta
Förnöjsamhetens hemlighet,
Som städs det budet mins: *arbeta!*
Och äfven städs uppfyller det.

Hvad hjelper det att sig beklaga
Allt jemt att kraften ej förslår?
Låt någon annan öfvertaga
Det verk, med hvilket du ej rår!

Det goda, som du göra ville,
Kan du likväl uträttadt få:
Har du ej fått härförarns snille,
Nå väl! ställ dig i ledet då!

Hvar seger der, om än så ringa,
Skall ge dig mod och tillförsigt,
Och det medvetandet dig bringa,
Att du har redligt fylt din pligt.

Fyrtornet.

«Stå stark, du ljusets riddarvakt»,
Som dina klara strålar sprider
Så vänligt öfver öde trakt!
När vilsne seglarn hopplöst strider
Med storm och sjö på böljans topp,
En hjelpsam hand du honom räcker.
Hur glad till dig han blickar opp,
När natten sina facklor släcker!

Ej skyms ditt ögas klara glans,
Hur djupa skuggorna än falla
Utöfver vågens vilda dans.
Och lika vänligt emot alla
Utbreder du din ljusa famn.
Uppå din post allt jemt så trogen
Du leder i den lugna hamn
Från böljans kam den trötta bogen.

När uppå tidens vida haf
På lifvets farkost bort vi fara
Mot resans mål, den mörka graf,
Jag dig i minnet skall bevara.
Ja, stråla klart, du nattens sol,
Ut öfver hafvets vida slätter,
Du hoppets leende symbol
I menskolifvets mörka nätter!

Tro!

När på din lefnads himmel solen skrider
I moln, och lyckan bort ifrån dig flyr;
När matt du svigtar uti lifvets strider,
Tro dock på Gud, som dina öden styr!

Och när du finner under lefnadsfärden
Att högmod, lögn och orätt hyllning få,
Tro på det godas seger här i verlden,
Fast striden tyckes vackla då och då!

Om vännerna i nödens stund dig svika,
Dem du en gång i lyckans dagar fann,
Och du står fattig och beledd tillika;
Tro på dig sjelf, och gör så godt du kan!

Men, om ibland dem någon än dig minnes
Och söker upp dig, der du bortglömd bor,
Tro då att äfven annan vänskap finnes
Än den, som på beräkning blott beror!

I en minnesbok.

Hopp och minne äro, som man sagt,
Bäst af allt hvad man på jorden eger.
Hvad en gång i vågskåln hoppet lagt,
Minnet sedan i den samma väger.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET UMEÅ